

ΜΑΝΘΟΣ ΓΙΟΥΡΤΣΟΓΛΟΥ

**ΠΡΟΣΤΥΧΟΙ, ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ,
ΕΙΛΙΚΡΙΝΑ ΘΛΙΜΜΕΝΟΙ**

Ιστορίες για έρωτες

ΑΠΟΠΕΙΡΑ

ΥΠΕΡΟΧΗ ΜΑΥΡΗ ΝΥΧΤΑ

Καθένας από εμάς έχει τον δικό του μικρόκοσμο. Ο δικός μου είναι τα μπαρ. Πόσα και πόσα βράδια καθισμένος πάνω στα υπερυψωμένα καθίσματα, μπροστά από στοίβες μπουκάλια και όμορφες μπαργούμαν, να μετράω τις μέρες και τις νύχτες μου να φεύγουν αδίστακτες. Κι εγώ ειεί. Κάθε βράδυ μόλις η ώρα πλησιάζει έντεκα να μπαίνω στο αυτοκίνητο και ψάχνω κάποιο απ' αυτά τα μικρά συνοικιακά μαγαζιά με τα χαμηλά φώτα, την απαλή μουσική και τα σκοτεινά βλέμματα. Πίνω πάντα ρούμι με κόκα κόλα. Είμαι σαράντα χρονών κι όλα είναι μετέωρα. Ευτυχώς όμως, στην πόλη βρίκω πάντα μια από τις εκατοντάδες αυτές «τρύπες» για να χώσω τη μοναξιά μου.

Όταν ειδικά το μπαράκι που ανακαλύπτω έχει μπάρα, αισθάνομαι γεμάτος! Η μπάρα είναι σημείο αναφοράς. Εδικά, αν βρεις άδεια την γωνία της. Τα πάντα εξελίσσονται μπροστά μου. Τα βλέπεις να μεγαλώνουν και να μικραίνουν: Την είσοδο, την μπαργούμαν να γεμίζει τα ποτήρια των άλλων, τα ζευγάρια που συλλαβίζουν το έρωτά τους χαμηλόφωνα στα τραπεζάκια, τους υπόλοιπους, μοναχικούς και μη, θαμώνες που ψάχνουν κάθε βράδυ κάτι που και οι ίδιοι δεν ξέρουν τι είναι, τον dj να αλλάζει τις μουσικές, τις ματιές να περιφέρονται αδιάκοπα εδώ και ειεί, τα πάντα. Αυτό το μωσαϊκό ψυχών με γοητεύει, με τραβάει σαν τον μαγνήτη. Αισθάνομαι να με καλεί να το θαυμάσω και γιατί όχι, να γίνω και εγώ κομμάτι του. Απόψε είναι προπαραμονή Πρωτοχρονιάς. Για τους περισσότερους, ευκαιρία για κάποια γιορτή. Για μένα, μια μέρα σαν τις άλλες.

Τα τελευταία χρόνια συνήθισα να ζω τυχαία και κάπως έτσι, τυχαία δηλαδή, με έφερε ο δρόμος μου εδώ. Χωρίς λοιπόν να την ψάξω ιδιαίτερα, μπήκα στο αμάξι, κίνησα προς Βόρεια και το μάτι μου έπεσε σε αυτό το στέκι. Έξω κάνει ένα ανυπόφορο κρύο. Εκτός από τα πατροπαράδοτα στολίδια και τα μικρά φωτάκια που ήταν διάσπαρτα σε διάφορα σημεία του μπαρ, τίποτα δεν θυμίζει ότι μπορεί να περιμένει κανείς κάτι από αυτήν την, υποτίθεται, εορταστική νύχτα. Επίπεδη ατμόσφαιρα, σχεδόν μίζερη. Η τουλάχιστον, έτσι την είδα εγώ.

Τύποι σαν εμένα, τέτοιες μέρες κάτι παθαίνουν και τα βλέπουν όλα

γυρίζα. Έτσι και φέτος λοιπόν, ανυπομονώ να φύγουν οι γιορτές, μαζί με την τάση κατάθλιψης που μου δημιουργούν. Όλη αυτή η επίπλαστη ατμόσφαιρα γιορτής, κάτι να γίνεται δηλαδή. Τίποτε παραπάνω. Μια αιτία για να χαιρόμαστε. Σιατά. Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Ευτυχώς, η θέση μου στην γωνία της μπάρας με περιμένει. Ο κόσμος είναι αρκετός, αλλά ιδιαίτερο κέφι δεν υπάρχει. Αυτή η πόλη μας έχει πνίξει όλους. Πάει καιρός τώρα που οπουδήποτε και αν βρίσκομαι βλέπω ανθρώπους σκυφτούς, χαμένους στον κόσμο τους. Φυσικά, εγώ δεν αποτελώ εξαίρεση στον κανόνα, αυτό όμως είναι κάτι που έχει πάψει από καιρό να με απασχολεί. Όπως ανέφερα και πριν άλλωστε, τα τελευταία χρόνια ζω τυχαία. Το πρώτο ποτήρι για απόψε έχει ήδη φτάσει στα χέρια μου και η πρώτη γουλιά κατεβαίνει αρμονικά στο στομάχι, ζεσταίνοντας τα σωθικά μου. Το χαμόγελο της νεαρής ξανθιάς που είναι μέσα από το μπαρ, ανεβάζει λίγο ακόμα την θερμοκρασία. Σίγουρα θα ήθελε να μάθει από που έρχομαι και ποιός είμαι, αλλά η κοινωνικότητα δεν με χαρακτήριζε ποτέ κι έτσι γυρίζω την ματιά μου αλλού. Όρεξη για κουβέντα έχεις τώρα; Δίπλα μου, ένας νεαρός καπνίζει σκεπτικώς. Ρίχνει συνεχώς κλεφτές ματιές στο ρολόι του, δείγμα ότι περιμένει κάποιον. Τυχερός είναι. Εγώ, εδώ και καιρό δεν περιμένω κανέναν. Στο βάθος, ένα ζευγάρι καθισμένο στον μαύρο δερμάτινο καναπέ, δείχνει μάλλον ξεκομμένο απ' το υπόλοιπο μαγαζί. Αποστρέφω το βλέμμα διακριτικά. Απέναντί τους και λίγο δεξιά, μια αντροπαρέα τεσσάρων τριαντάρηδων συζητά μεγαλόφωνα για τις χειμερινές μεταγραφές του Ολυμπιακού. Τρέχα γύρευε δηλαδή. Δύο μεσόκοπες, πλην όμως αρκετά καλοντυμένες κυρίες μπροστά στο παράθυρο απολαμβάνουν σιωπηλά από ένα ποτήρι λευκό κρασί. Τίποτα ενδιαφέρον και εδώ. Πολλές φορές και ειδικά κάτι βραδιές σαν και την αποψινή, αναρωτιέμαι τί να σκέφτονται όλοι αυτοί που συναντώ σε αυτούς τους χώρους. Είναι άραγε ευτυχισμένοι από την ζωή τους; Ξέρουν τι θα πει μοναξιά; Τα έχουν βρει με τον εαυτό τους; Έχουν αγαπηθεί; Έχουν αγαπήσει; Απαντήσεις φυσικά δεν παίρνω ποτέ, τις ψάχνω όμως στα βλέμματα, στις εκφράσεις τους, στον τρόπο που πίνουν.

Κάποτε ένας φίλος μου είχε πει ότι, στον τρόπο που πίνεις το ποτό σου, καθρεφτίζεται εν πολλοίς η ψυχολογία σου. Ισχυριζόταν ότι, αν πίνεις γρήγορα και νευρικά, σημαίνει ότι πίνεις για να σε πει, άρα κάτι πάει στραβά. Αντίθετα, το αργό ρούφηγμα του ποτού δείχνει στιβαρότητα, καλή διάθεση, αυτοέλεγχο και θετική ενέργεια. Θεωρίες

καθημερινές, τις οποίες ο καθένας μπορεί να επιβεβαιώσει, να καταρρίψει, να αλλάξει και να εξελίξει. Γιατί όχι να είναι και έτσι;

Στο μεταξύ, έχει αρχίσει και μου αρέσει εδώ μέσα. Μάλλον τα μπλουζ που ξεχύνονται τα τελευταία λεπτά από τα ηχεία, έχουν παίξει τον ρόλο τους. Ο συνδυασμός τους δε με την γενικά σκοτεινή ατμόσφαιρα που επικρατεί, μου δημιουργεί μια παράξενη ευφορία. Προσπαθώ να βρω κάτι να μου κεντρίσει το ενδιαφέρον και το βρίσκω στα ασπρόμαυρα κάδρα που κοσμούν τους τοίχους. Όμως, δυσκολεύομαι να καταλάβω τι απεικονίζει το καθένα και παρατάω την προσπάθεια.

Ανάβοντας ένα ακόμη τσιγάρο από την ασημένια ταμπαιέρα μου, στρέφω το βλέμμα προς τα αριστερά. Πάνω που είχα αρχίσει να απογοητεύομαι με τα τριγύρω και ετοιμαζόμουν να αφοσιωθώ στις σιέφεις μου, η εικόνα των δύο κοριτσιών που έχουν στρέψει την ματιά τους πάνω μου, μου φαίνεται (και είναι) ότι πιο ενδιαφέρον υπάρχει εδώ μέσα, προς το παρόν τουλάχιστον. Δείχνουν γύρω στα τριάντα, έχουν μπροστά τους δύο μισογεμάτα ποτήρια (από το χρώμα του περιεχομένου τους συμπεραίνω ότι πίνουν βότνια με λεμόνι), δύο πακέτα τσιγάρα Ντάβιντοφ, κάποια κλειδιά, ένα τασάκι φουλ στα αποτσίγαρα, και φαίνονται ολίγον τι ζαλισμένες. Αποφασίζω να κεντράρω πάνω τους. Η μία από τις δύο έχει κατσαρά μαλλιά βαμμένα κόκκινα, φοράει ένα μαύρο εφαρμοστό μπλουζάκι που τονίζει το πλούσιο στήθος της και μπλουτζίν. Τέλεια. Η δεύτερη είναι καστανόξανθη, φαίνεται ψηλή και η κοντή φούστα που φοράει, σε συνδυασμό με το καλτσόν που σκεπάζει τα ανοιχτά πόδια της, δημιουργεί αυτόματα τολμηρούς συνειρμούς στο μυαλό μου. Οι ματιές μας συνεχίζουν να διασταυρώνονται για κάμποσα δευτερόλεπτα, πέφτουν και τα πρώτα χαμόγελα, εγώ όμως «βράχος». Σε παρόμοια περίπτωση πριν από κάποια χρόνια, το πράγμα θα είχε πάρει ήδη τον δρόμο του, όμως λίγο οι ανασφάλειες που δημιουργεί η παρατεταμένη περίοδος μοναξιάς που διανύω τελευταία, λίγο το ότι δεν θέλω να με περάσουν για «εύκολη λεία» (έχουν δει πολλά τα μάτια μου εξάλλου), καταλήγω τελικά να το παίξω κάπως «αδιάφορος» και να τηρήσω στάση αναμονής. Είμαι της γνώμης πως, όταν η ψυχολογία είναι κάτω του μετρίου, καλό είναι να μην βιάζουμε τα πράγματα. Δεν ξέρεις ποτέ αν θα εκτιναχθείς στον ουρανό ή αν θα φας μια σπρωξιά για να γκρεμοτσακιστείς. Κι εγώ δεν είμαι για τέτοια...

Κάποια στιγμή κι ενώ τους έχω γυρίσει πλάτη, προσπαθώντας να παραγγείλω άλλο ένα ποτό, νοιώθω στο αυτί μου μια απαλή γυναικεία φωνή: «Περιμένεις κάποιον;» Όχι πουλάκι μου. Κανέναν και τίποτα. Η τα πάντα... Έτσι, δεν άργησα να βρεθώ στο ίδιο τραπέζι με τις πλάσματα. Η Ιουλία και η Μάρθα —έτσι μου συστήθηκαν— είναι είκοσι επτά ετών, τραπεζικές υπάλληλοι και κολλητές φίλες, όπως μου είπαν. Έχουν πιεί από τέσσερις βότρες η καθεμία καθώς και κάτι σφηνάκια τειίλα και λένε πως με βρίσκουν ιδιαίτερα γοητευτικό. Ένα από τα δύο συνέβαινε : Ή την είχα «ακούσει» με το ποτό ή εγώ είχα υποτιμήσει την εξωτερική μου εμφάνιση. Είτε στην μία περίπτωση, είτε στην άλλη, έπρεπε να εκμεταλλευτώ την ευκαιρία. «Και πως έτσι μόνες σας απόψε;» Διατυπώνοντας αυτήν την κάπως κοινότυπη ατάκα, αποφάσισα πως έπρεπε να βιαστώ. «Γουστάρουμε να βγαίνουμε μόνες μας», μου απαντά με κάποιο ύφος η Ιουλία (η κοκκινομάλλα, για να μην ξεχνιόμαστε) και η Μάρθα (δηλαδή η καστανόξανθη) σπεύδει να συμπληρώσει : «Και εσύ μόνος σου δεν είσαι; Άρα και εσένα σου αρέσει». Είχα καιρό να νοιώσω πως είναι να φλερτάρεις. Κι αρχίζω να αισθάνομαι ότι απόψε, στο εντελώς ξαφνικό, κάτι γίνεται... «Πράγματι, μου αρέσει να κυκλοφορώ μόνος. Το έχω επιλέξει συνειδητά. Εσείς όμως... που παρατήσατε τους άντρες σας πρωτοχρονιάτικα; », αποκρίνομαι αμήχανα ενώ διαπιστώνω παράλληλα πως έχω ήδη κατεβάσει το δεύτερο ποτό μου. «Πουθενά. Είμαστε μόνες μας... Εμείς ξέρεις, το βλέπουμε διαφορετικά», λέει η Μάρθα που δείχνει να είναι η πιο τολμηρή της παρέας. «Γουστάρουμε να βγαίνουμε σε άγνωστα μαγαζιά, να πίνουμε τις βότρες μας και να γνωρίζουμε τύπους σαν και εσένα. Άνδρες μοναχικούς που τα πίνουν σιωπηλοί και που πιθανόν να μην ξαναδούμε ποτέ, αλλά αυτό δεν μας νοιάζει. Ψάχνουμε κάθε βράδυ για νέες εμπειρίες, ψαρεύουμε ανθρώπους εν ολίγοις, κατάλαβες; Απόψε λοιπόν, έπεσες εσύ στην απόχη μας...»

Η Ιουλία γελάει. Το παραδέχομαι, με έπιασε αμηχανία. Πέσιμο στα ίσια;! Πως το χειρίζεσαι τώρα μεγάλη; Απλά το ζεις. Τι είχα εξάλλου να χάσω; Αποφάσισα λοιπόν να αφεθώ και να πέσω στην «απόχη» των κοριτσιών σαν το μικρό ψαράκι. Παρήγγειλα ένα ακόμη Morgan, ζητώντας από την μπαργούμαν μ' ένα χαρακτηριστικό νόημα να φέρει μια γύρα και στα κορίτσια. Προσπαθώ να φανώ ψύχραιμος ανάβοντας

ένα ακόμα τσιγάρο. Οι δύο δεσποινίδες έχουν κερδίσει το παιχνίδι. Τις βλέπω να μου χαμογελούν προκλητικά και ανταποδίδω. Αδημονώ για την επόμενη κίνησή τους. Διαπιστώνω ξαφνικά πόση ανάγκη είχα από λίγη δράση κι αποφασίζω να παραδοθώ σε ότι είναι γραφτό να μου συμβεί. Δεν έχω άλλωστε και πολλές επιλογές...

Τα ποτά ήλθαν. Μια περιμετρική ματιά στο μαγαζί με κάνει να αφοσιωθώ αμέσως στην παρέα μου. Τριγύρω μας δεν κινείται φύλλο. «Στα ιδιαίτερα γούστα σας λοιπόν!», τονίζω μεγαλόσχημα, επιστρατεύοντας μια μικρή δόση χιούμορ. Τσουγκρίζουμε τα γεμάτα ποτήρια μας. «Κι αν, λέω αν, κάποιο βράδυ μείνετε με την απόχη άδεια, τότε τι κάνετε;» ρωτάω με κάποια αφέλεια, εισπράττωντας την απάντηση που περίμενα: «Αυτό δεν έχει συμβεί ακόμα μωρό μου», μου ανακοινώνει γεμάτη λαγνεία η Ιουλία κι έτσι όπως με κοιτάζει θέλω εικίνη τη στιγμή να της σκίσω τη μπλούζα, χαρίζοντας τα υπέροχα στήθη της στην θέα όλων. «Φροντίζουμε πάντα να έχουμε γεμάτη ψαριά», συμπληρώνει η Μάρθα, ενώ το πόδι της αρχίζει να τρίβεται πάνω στο δικό μου. «Μάλιστα. Και μετά το... φάρμα τι γίνεται κορίτσια;» ρώτησα πονηρά, προσπαθώντας να επισπεύσω τις διαδικασίες, κρύβοντας παράλληλα το σάστισμα μου. «Αυτό θα το διαπιστώσεις μόνος σου αν θες» μου ανακοινώνει η Μάρθα, της οποίας το πόδι έχει σφηνωθεί ανάμεσα στα δικά μου, κάνοντας με να ερεθιστώ σε σημείο που άρχισα να χτυπάω κόκκινα. Μετά από το σχετικό γέλιο και δύο γερές γουλιές απ' τα ποτά μας, η Ιουλία και η Μάρθα (η οποία στο μεταξύ είχε καρφώσει την πρόστυχη ματιά της στο πρόσωπο μου) σηκώνονται πάνω με τέλειο συγχρονισμό. Τι γίνεται, φεύγουν; σκέπτομαι νοιώθοντας ξαφνικά έναν μικρό πανικό, αλλά πριν προλάβω να τις ρωτήσω, η Ιουλία φροντίζει να μου διώξει την αγωνία: «Εμείς πάμε μέχρι την τουαλέτα. Αν δεις ότι αργούμε, παρήγγειλε ένα ακόμη. Το κερνάμε εμείς». Τις βλέπω να πηγαίνουν αργά προς το βάθος πιασμένες χέρι-χέρι. Όπως το περίμενα. Απίστευτα κορμιά και οι δύο. Μεσ στην καύλα. Για μια στιγμή από το σατανικό μυαλό μου πέρασε η σκέψη να τις ακολουθήσω, όμως αποφάσισα να περιμένω. Η ώρα όμως περνούσε. Θα πρέπει να έλειπαν κοντά στα δέκα λεπτά και άρχισα να ανησυχώ. «Λες να την κοπάνησαν από την πίσω πόρτα και να με άφησαν να πληρώσω τα ποτά μόνος μου; Έχει γούστο να μ' έπιασαν μαλάκια», σκέφτηκα, αλλά από την άλλη είχαν αφήσει στο

τραπέζι τα κινητά τους και τα κλειδιά του αυτοκινήτου, άρα κάτι τέτοιο δεν «έπαιζε». Αποφάσισα λοιπόν, να διαλευκάνω μόνος μου το μυστήριο. Έτσι, κατέβασα με μια γερή γουλιά ότι είχε μείνει από το ποτό μου και πήρα τον δρόμο για τις τουαλέτες. Το κερρασμένο ποτό μπορούσε να περιμένει.

Οι τουαλέτες βρίσκονταν στο υπόγειο και έτσι ακολούθησα την ξύλινη σιάλα που οδηγούσε εκεί. Ανοίγοντας την πόρτα στις γυναικείες τουαλέτες, διαπίστωσα ερημιά στους νιπτήρες. Κλείνοντάς την όμως – και αφού είχα ήδη μπει μέσα- κάτι πνιχτά αγκομαχητά που πριν καλύπτονταν απ την μουσική, ανέβασαν την αδρεναλίνη μου στα ύψη. Πλησίασα στις μύτες των ποδιών μου και αθόρυβα προς την πόρτα της τουαλέτας και κοίταξα από την κλειδαρότρυπα. Το θέαμα που αντίκρισα ήταν σαγηνευτικό. Η Ιουλία και η Μάρθα, ολόγυμνες, είχαν γίνει ένα. Τα καλλίγραμμα σώματά τους συνέθεταν ένα εντυπωσιακά όμορφο σύμπλεγμα που, προς στιγμήν, μου έκοψε την ανάσα. Χωρίς κανένα δισταγμό, άνοιξα την πόρτα και μπήκα στη στενή τουαλέτα που πάντως, μας χώρεσε και τους τρεις. «Ημασταν σίγουρες πως θα κατέβεις», μου είπε χαμογελώντας η Ιουλία, κι ενώ το χέρι της Μάρθας, η οποία την ίδια στιγμή απολάμβανε με τη γλώσσα της το πλούσιο στήθος της φίλης της, έπιασε το δικό μου και με τράβηξε μέσα. Η Ιουλία με το πρόστυχο από την καύλα χαμόγελο της, άρχισε να ξεκουμπώνει το παντελόνι μου. Με κίνηση αυτόματου πιλότου, έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Όση ώρα οι τρεις μας αποχαιρετούσαμε πρόωρα τον χρόνο που φεύγει μέσα στην υπόγεια τουαλέτα αυτού του συνοικιακού μπαρ, σκέφτηκα ξαφνικά ότι για κάποιες στιγμές σαν και αυτές αξίζει τον κόπο η αναμονή και η παρατεταμένη μοναξιά. Το απρόβλεπτο έχει μαγεία κι απόψε μάλλον είναι μια μαγική νύχτα...

Το ότι το ξημέρωμα με βρήκε σαν ζαλισμένο πυγμάχο, χωρίς ταυτότητα και πορτοφόλι (μάλλον δεν θα μάθω ποτέ πως με «ψείρισαν» οι νεαρές παρτενέρ μου), πιστεύω πως δεν ενδιαφέρει κανέναν. Το σίγουρο είναι ότι η σκόνη που μου έδωσαν οι δυο κυρίες να σνιφάρω στην τουαλέτα κατά τη διάρκεια της ωραίας μας παρτούζας, με έστειλε αδιάβαστο. Πάλι καλά που με ανακάλυψε η σερβιτόρα λιπόθυμο την ώρα που καθάριζε. Πολύ εντάξει κοπέλα, δεν

έχω να πω, μέχρι καφέ μου έφτιαξε για το δρόμο. Το μόνο που με πειράζει είναι ότι δεν θυμάμαι καν αν φόρεσα προφυλακτικό. Στη σιέφη όμως ότι μετά από τόσο καιρό έχω μια ιστορία να διηγούμαι, αισθάνθηκα μια ευφορία. Εδώ που τα λέμε, δεν πέρασα κι άσχημα.

Μια ώρα αργότερα κι αφού περιφέρθηκα κάμποσο στους γιορτινούς δρόμους της πόλης, μπήκα στο σπίτι, έκανα ένα καυτό μπάνιο και χάθηκα κάτω απ' τα παπλώματα. Ξάφνου, με έπιασε ένα ασυναίσθητο, νευρικό γέλιο που πολύ το χάρηκα. Όσο για όλους αυτούς εκεί έξω, απλώς συνέχιζαν να νομίζουν πως ζουν...